

РЕШЕНИЕ

№ 354

гр. Русе, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Надежда М. Александрова

при участието на секретаря Борянка Г. Тончева
като разгледа докладваното от Надежда М. Александрова Гражданско дело
№ 20214520105608 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 439 от ГПК от Г. А. Г., ЕГН ***** против Д. Е. Д., ЕГН *****.

Ищецът моли да бъде признато за установено по отношение на ответника, че не му дължи сумите по изпълнителен лист от 17.02.2011 г. по гр. д. № 1655/2008 г. по описа на Районен съд - Русе в размер на 14 230 лева на основание чл. 534, ал.1 от ТЗ, с която неоснователно се с обогатил поради неплащането ѝ по запис на заповед от 10.12.2003 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 12.05.2008 г. до окончателното плащане, както и сумата по изпълнителен лист от 13.06.2011 г., издаден по гр. д. № 1655/2008 г. в размер на 4718.45 лева- деловодни разноси по компенсация по гр.д. № 1655/2008 г. по описа на РРС и в.т.д. № 440/2010 г. по описа на РОС, които суми са част от предмета на висящото изпълнително дело № 20108320400721 на ЧСИ Иван Хаджииванов, поради изтекла погасителна давност на вземането.

Ответникът е подал отговор, оспорва иска. Твърди, че от присъединяването му като вискател по изпълнителното дело до декември 2020 год. няколко пъти годишно са постъпвали частични погашения от длъжника и неговата съпруга, поради което вземането му не е погасено по давност.

Съдът, след като прецени събраните в процеса писмени доказателства, поотделно и в съвкупност, и въз основа на своето вътрешно убеждение, прие за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че с Решение № 229/27.02.2009 год. по гр.д. № 1655/2008 год. първоинстанционният съд е осъдил Г. А. Г. да заплати на Д. Е. Д. сумата 14 230 лева на основание чл. 534, ал. 1 от ТЗ, с която неоснователно се е обогатил поради неплащането ѝ по запис на заповед от 10.12.2003 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 12.05.2008 год. до окончателното плащане.

На основание чл. 456 от ГПК, с молба с вх. № 4120 от 17.02.2011 г. до ЧСИ Иван Хаджииванов, рег. № 832 и район на действие РОС, Д. Е. Д. се е присъединил като вискател по изп. д. № 20108320400721, образувано от Б*И*Б* срещу същия длъжник, въз основа на изпълнителен лист от 17.02.2011 г. по гр. д. № 1655/2008 г. по описа на РРС.

С молба с вх. рег. № 13802 от 28.06.2011 г., депозирана по изпълнителното дело, вискателят Д. Д. се е присъединил и с издаден изпълнителен лист от 13.06.2011 г., въз основа на постановено решение № 229/27.02.2009 г. по гр. д. № 1655/2008 г. по описа на РРС и в.т.д. № 440/2010 г. по описа на РОС, с което съдът е осъдил Г. А. Г. да заплати на Д. Е. Д. сумата 4718.45 лева- деловодни разноси по компенсация.

Според ищеца, още преди ответникът да депозира молбата за присъединяване с вх. № 4120 от 17.02.2011 г. до ЧСИ Иван Хаджииванов, цялото задължение към първоначалния вискател Б.Б. по изпълнителното дело е било погасено чрез плащане на 28.01.2011 година и по отношение на вискателя Б.Б. изпълнителното дело е прекратено. Съдебният изпълнител е следвало да образува ново изпълнително дело, а не да присъединява нов вискател.

Съдът не споделя тези изводи на ищеца. Сумата 3441.94 лева е преведена от ЧСИ на вискателя с платежно нареждане от 02.02.2011 год. (в платежното нареждане е посочено пълно плащане по ИД № 721/10). Няма Д* изпълнителното дело да е било прекратено в този момент, нито няколко дни по-късно- на 17.02.2011 год., когато Д. Д. е подал молба за присъединяване. На 06.02.2011 год. ЧСИ е изпратил съобщение на вискателя, че на основание пълно плащане, с постановление делото е свършено. Указано е, че постановлението подлежи на обжалване пред РОС чрез ЧСИ Хаджииванов в едноседмичен срок от връчването му. Съобщението е връчено на вискателя на 21.02.2011 год. Следователно, към датата на подаване на молбата за присъединяване от Д., изпълнителното дело не е прекратено. Съгласно чл. 456 от ГПК по всяко време на изпълнението, докато разпределението не е изготвено, в производството могат да се присъединят и други кредитори на същия длъжник. В случая длъжникът е продължил плащанията по делото на новоприсъединения на основание чл. 456, ал. 1 от ГПК на 17.02.2011 год. кредитор Д. Д. без възражения, както лично, така и чрез трети лица. Следва да се отбележи, че на 20.02.2019 год. ЧСИ е превел по сметка на първоначалния вискател сумата 93.28 лева (стр.468 от изп.д.). Същата сума е преведена и на 03.04.2019 год. (стр. 473), на 30.04.2019 год. (стр. 476), на 29.05.2019 год. (стр. 479) и т.н. На основание чл. 433, ал. 2 от ГПК изпълнителното производство се приключва с изпълнение на задължението и събиране на разноските по изпълнението. Д* Г. да е изпълнил в цялост задължението си, включително разноските, към първоначалния кредитор с плащането от 31.01.2011 год., липсват.

В изпълнителното производство след присъединяването на Д. като вискател, са

извършени следните действия:

На 18.02.2011 г. е наложена възбрана с вх. рег. № 1992/18.02.2011 г., вписана под № 96, том I по описа на Служба по вписванията- Русе върху 1/2 ид.ч. от недвижим имот, собственост на длъжника Г. Г., представляващ апартамент в гр. Русе, кв. Р**, ул. З* № 68, бл. Б*, вх. 6, ет. 1, ап. 1, с площ от 79.54 кв.м. и 1/2 ид.ч. от сграда с предназначение- гараж, с адрес: гр. Русе, кв. Р**, ул. З*, със застроена площ от 19 кв.м. Тези имоти са съсобствени на ответника и неговата съпруга В* Г.а.

С молба с вх. рег. № 11732 от 01.06.2011 г. длъжникът Г. А. Г. е представил вносна бележка за сумата от 3 600 лева, като е поискал на основание чл. 454 от ГПК да бъде спряно изпълнителното производство. С молбата е заявил, че ще внесе 30 на сто от вземането по издадения изпълнителен лист и се задължава да плаща всеки месец по 10 на сто от задължението.

С молба с вх. рег. № 12237 от 10.06.2011 г. длъжникът е поискал прекратяване на делото поради изпълнение на цялото задължение към първоначалния вискател, както и вдигане на наложен запор върху дружествен дял от капитала на Спектър ООД с ЕИК117044568.

С Уведомление с вх. рег. № 12315/13.06.2011 г. адвокат Га Д.а- пълномощник на вискателя изразява несъгласие за вдигане на запора. Изпълнителното производство не е прекратено.

На 30.11.2018 г. е депозирана молба с вх. рег. № 30530 от длъжника с искане делото да бъде прекратено поради настъпила перемпция на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. Молбата е оставена без уважение с резолюция, с която ЧСИ уведомява, че няма основания за прекратяване на делото. Отказът не е обжалван.

На 04.02.2019 г. е подадена молба с вх. рег. № 3049 адвокат Га Д.а е поискала да бъдат предприети принудителни действия срещу длъжника, тъй като от ноември 2018 год. е преустановил плащанията по делото. Извършени са справки за наличност по банкови сметки и регистрирани трудови договори, наложени са запори.

На 19.02.2019 год. Г. Г. е възстановил плащанията по делото и така до 17.12.2020 год., когато отново е преустановил.

За периода от 2011 до януари 2021 са извършвани плащания по изпълнителното дело, като част от тях са извършени от В* Г.а- съпруга на длъжника и съсобственик на възбранените имоти, както и от други лица.

Според ищеца, последното изпълнително действие е налагане на възбрана върху недвижим имот от 18.02.2011 год. След това срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е прекъснат с подаване на молбата с вх. № 11732 от 01.06.2011 г., с която е представена вносна бележка за сумата 3 600 лева от длъжника с искане на основание чл. 454 от ГПК да бъде спряно изпълнителното производство. Въпреки подадената молба, действително няма последващи плащания в размер на 10 %, а са извършвани периодични плащания, но липсва и

постановление на ЧСИ за спиране на изпълнителното производство, по силата на което да възниква задължение за длъжника да погасява по 10 % месечно и съответно да бъде санкционирано при неизпълнение на основание чл. 454, ал. 2 от ГПК. Това обстоятелство е ирелевантно за спора.

Според заключението на вещото лице в периода от 01.06.2011 год. до 31.12.2020 год. внесените суми по изп. д. № 721/2010 год. са в общ размер 19 714.24 лева. През 2011 год., 2012 год. и 2013 год. плащанията са извършвани само от В* Г.а, макар че Г. Г. е подавал молби по изпълнителното дело в същия период. През следващите години- от 2014 до последното плащане на 17.12.2020 год. сумите са внасяни преимуществено от Г. Г..

*Съдът, след преценка на доводите на страните и събраните в производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от **правна страна следното**:*

С Определение № 580/21.06.2022 год. по в.гр.д. № 316/2022 год. РОС е прекратил производството пред себе си, образувано по подадена от Г. Г. въззивна жалба и е върнал делото на РРС с указания или да подпише със саморъчен подпис обжалваното решение, или да го завери по реда на чл. 102а, ал. 4 от ГПК. РРС е изпълнил указанията и е върнал делото, като е заверил по указания начин всички съдебни актове и е изпратил делото за произнасяне на РОС.

С Решение № 315/07.10.2022 год. по в.гр.д. № 389/2022 год. РОС е прогласил нищожността на първоинстанционното решение, като е върнал делото на РРС за постановяване на ново решение. Нито в мотивите, нито в диспозитива, е посочено, че делото следва да се разгледа от друг състав на съда. В изпълнение на указанията на въззивната инстанция, делото е насрочено в открито съдебно заседание на 21.02.2023 год. и разгледано отново. Настоящият съдебен състав намира, че липсва процесуална пречка да се произнесе с решение по делото.

На първо място нищожността не е обявена заради произнасяне в нарушение на материалноправни норми, което би обусловило извод за вече формирано становище по съществото на спора, а заради форвална липса на подпис.

На следващо място следва да се приеме, че съдът е създаден в съответствие със закона, когато 1) неговото съществуване е уредено в основния закон на съответната държава или друг законодателен акт, който черпи своята легитимация от основния закон, 2) налице са нормативни гаранции за независимостта и безпристрастността на съдебния състав, които се изразяват в предварително уредени процедури за разпределение на делата, съответно разглеждането и произнасянето по тях в съответствие с приложимите императивни правила. Законът по смисъла на член 6, § 1 ЕКПЧ включва по-специално законодателството относно създаването и компетентността на съдебните органи (Lavents v. Latvia; Richert v. Poland; Jorgic v. Germany.), но и всяка друга разпоредба на вътрешното законодателство, която, ако бъде нарушена, би направила участието на един или повече съдии в разглеждането на дело

незаконно (Pandjigidze and Others v. Georgia; Gorgiladze v. Georgia). Процесът на назначаване на съдии задължително представлява неразделен елемент от концепцията за „създаване“ на съдилище или съд „в съответствие със закона“ (Guðmundur Andri Ástráðsson v. Iceland). Целта на термина „създаден в съответствие със закона“ в член 6 „е да гарантира, че съдебната организация в демократичното общество не зависи от преценката на изпълнителната власт, а че тя се регулира от закон, приет от Парламента“ (Richert v. Poland,; Coëme and Others v. Belgium,)

Следователно съдът, който е постановил съдебен акт в нарушение на правилата за случайно разпределение на делата, е незаконен. Но за да се квалифицира порока на съдебния акт (нищожност, недопустимост или неправилност), то трябва направеният извод да се съобрази със 1) спецификата на гражданското производство, 2) характера постановения акт и 3) възможността за обжалване пред друг съд, респективно правомощията на въззивната инстанция.

Нищожност на съдебно решение е налице в хипотезата на особени съществени пороци, когато решението е постановено в устна форма или от незаконен състав, т.е. от лице, което не притежава качеството съдия или решението е произнесено в състав, без да са налице необходимия брой членове. Нищожните съдебни решения най-общо са лишени от законова опора и нямат характеристиките на валиден съдебен акт или са постановени извън правораздавателната власт на съда. В този смисъл Тълкувателно Постановление № 1/29.09.2016г. на ВКС и ВАС; т. 8 от ППВС № 1/1985г.; Решение № 27/24.04.2019г. по гр.д. № 1321/2018г. на ВКС, IV ГО.

Настоящото решение е постановено от съдия, който е участвал в съдебното производство и заседанието, в което е даден ход по същество на делото, т.е. съдията в самостоятелно исково производство е извършил проверка за валидността на собствения си акт. Също така въззивният съд не е контролно-отменителна инстанция, а такава по съществото на спора ([Решение № 454/28.03.2014 г. по гр. д. № 4478/2013 г.](#) на III г. о на ВКС, Решение № по гр. дело № 7175/2013 г. на IV г. о., Решение № по гр. дело № 6606/2014 г. на IV г. о., [Решение № 643/12.10.2010](#) по гр. д. № 1246/2009 на IV г. о, [Решение № 237/2010 г.](#) по гр. д. № 826/2009 г. на IV г. о. и [Решение № 60/05.06.2013 г.](#) по гр. д. № 546/2012 г. на IV г. о.) Непосредствена цел на въззивното производство е повторното разрешение на материалноправния спор, при което дейността на първата и въззивната инстанция е свързана с установяване на истинността на фактическите твърдения на страните, чрез събиране и преценка на доказателствения материал и субсумирането на установените факти под приложимата материална норма (в този смисъл са мотивите на Тълкувателно решение № 1/2013 ОСГТК на ВКС). Следователно въззивният съд се произнася след самостоятелна преценка на събраните в двете инстанции доказателства, като съобрази изложените доводи и възражения на страните и направи свои собствени фактически и правни изводи в рамките на въззивното обжалване. Ако във въззивната жалба няма оплаквания за поправяне на извършени от първостепенния съд процесуални нарушения, а само твърдение за необоснованост и/или противоречие на материалния закон,

то въззивният съд не дължи преценка дали първостепенният съдебен акт е постановен от състав, формиран при нарушение на чл. 9, ал. 1 ЗСВ или при наличие на основания за отвод. Това е така, защото въззивният съд при всички случаи сам се произнася по материалноправния спор и прави свои изводи по фактите и правото. Като краен резултат само съпоставя своето разрешение по материалноправния спор с това на първата инстанция и съответно потвърждава, изменя или отменя обжалваното решение, като в последните два случая постановява частично или изцяло различно разрешение по материалноправния спор. Само, когато има искане за поправяне на допуснати от първостепенния съд процесуални нарушения, вкл. посочване на нови факти и доказателства и събиране на нови доказателства, при твърдение, че първоинстанционният съдия е определен по делото като докладчик в нарушение на чл. 9, ал. 1 ЗСВ, въззивният съд е длъжен да провери твърдението за нарушение на правилата за случайно разпределение на делата например, за да може да се произнесе по исканията за поправяне на процесуалните нарушения, довели до неправилност на обжалваното решение. Ако не го стори, сам допуска процесуално нарушение, обуславящо неправилност на въззивния съдебен акт - Решение № 202/07.04.2020г. на ВКС по гр.д. № 2832/2018г. IV ГО.

Според Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК, когато съдебното решение влезе в сила почва да тече нова давност. Нова давност започва да тече и с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. В изпълнителния процес давността не спира, защото кредиторът може да избере дали да действа (да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен), или да не действа (да не иска нови изпълнителни способности). Предвид изложеното Постановление на Пленума на Върховния съд № 3/1980 г. следва да се счита изгубило сила.

Различието в двата тълкувателни акта - ППВС № 3/18.11.1980 г. и ТР № 2 от 26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС, е относно датата, от която започва да тече новата погасителна давност за вземането в тези случаи. Както се посочи вече, според постановките по т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК това е датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Според съдебната практика, обективирана в решение № 170/17.09.2018 г. по гр. д. № 2382/2017 г. на IV ГО на ВКС и решение № 51/21.02.2019 г. по гр. д. № 2917/2018 г. на IV ГО на ВКС, отмяната на ППВС № 3 от 18.11.1980 г. има действие от 26.06.2015 г., датата на която с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. е прието противоположно тълкуване. Прието е в цитираните съдебни решения, че за заварените като висящи от ТР № 2/26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС, и прекратени към 26.06.2015 г., производства по принудително изпълнение и спрямо осъществените по тях факти до посочената дата следва да намери приложение задължителното тълкуване, дадено с ППВС № 3/18.11.1980 г., според което през времетраенето на изпълнителното производство - от датата на образуването му, до датата на приемане на последващия тълкувателен акт (придаващ различно обвързващо тълкуване на последиците на давността при висящност на изпълнителния процес), погасителната давност е спряла.

Безспорно е, че се прекъсва давността с предприемането на кое да е изпълнително

действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ: насочването на изпълнението чрез налагане на заповор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещь, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

В конкретния случай длъжникът доброволно е погасявал задълженията си по изпълнителното дело, поради което не е възниквала в нито един момент необходимост от предприемане на каквото и да било принудително изпълнително действие, поради което е неприложима разпоредбата на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. Едва след 18.12.2020 год. започва да тече двугодишният срок за перемиране на вземането по изпълнителното дело поради прекратяване на плащането от страна на длъжника.

Съдът не приема аргументите на ищеца, че понеже плащането не е извършвано във всички случаи от него, а от трети лица, включително съпругата му, то те не могат да се приемат за надлежни такива и следователно вискателят е следвало да предприеме принудителни действия, като бездействието му е довело до перемпция, респективно до изтичане и на петгодишния срок и погасяване на задължението още през 2016 год. Изпълнението, макар и чрез трети лица, представлява признание на задължението. Дали третите лица са изпълнявали с дарствено намерение или по заръка и със средства на длъжника, или поради грешка, или с някакво друго намерение, е ирелевантно за вискателя. Тези отношения са вътрешни между длъжника и платците и нямат отношение към вискателя.

Паричните задължения не са *intuitu personae*, поради което могат да бъдат изпълнени от всеки, като кредиторът би могъл да се противопостави само, ако има интерес от личното изпълнение на длъжника (чл. 73 от ЗЗД). Случаят не е такъв, вискателят е приемал плащанията и за него е безразлично кой е платецът. Принципът при изпълнението на задължението е то да бъде направено на кредитора или на овластено от него лице, т.е. точното изпълнение трябва да бъде изпълнено на истинския кредитор. Нещо повече, ГПК в Глава четиридесет и пета урежда точно такъв вид изпълнение- от трети лица. Липсва норма в изпълнителното производство, изискваща лично плащане на парично задължение от страна на длъжника.

Изложените съображения налагат извод за неоснователност на предявения иск, поради което в тежест на ищеца са направените от ответника разноси за възнаграждение на вещото

лице в размер на 300.00 лева и за адвокатски хонорар в размер на 2400.00 лева или общо 2700.00 лева.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Г. А. Г., ЕГН ***** от гр. Русе, ул. Б*** № 16 против Д. Е. Д., ЕГН ***** от гр. Русе, ул. М** № 4, бл. Б***, вх. В иск да бъде признато за установено, че ищецът не дължи на ответника сумата по изпълнителен лист от 17.02.2011 г. по гр. д. № 1655/2008 г. по описа на Районен съд - Русе в размер на 14 230 лева на основание чл. 534, ал. 1 от ТЗ, с която неоснователно се с обогатил поради неплащането ѝ по запис на заповед от 10.12.2003 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 12.05.2008 г. до окончателното плащане, както и сумата по изпълнителен лист от 13.06.2011 г., издаден по гр. д. № 1655/2008 г. в размер на 4718.45 лева- деловодни разноси по компенсация по гр.д. № 1655/2008 г. по описа на РРС и в.т.д. № 440/2010 г. по описа на РОС, които суми са част от предмета на висящото изпълнително дело № 20108320400721 на ЧСИ Иван Хаджииванов, поради изтекла погасителна давност на вземането.

ОСЪЖДА Г. А. Г., ЕГН ***** от гр. Русе, ул. Б*** № 16 да заплати на Д. Е. Д., ЕГН ***** от гр. Русе, ул. М** № 4, бл. Б***, вх. В сумата **2700.00 лева**, представляваща разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Русенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____